

ת"פ 26048/04/13 - מדינת ישראל נגד מסעד קיעאן

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 26048-04-13 מדינת ישראל נ' קיעאן

בפני בעניין: כב' הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מסעד קיעאן

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד שני קופנהגן

ב"כ הנאשם עו"ד אבו גרירה

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירה של הסעת שישה או יותר תושבים זרים שלא כדין, בניגוד לחוק הכניסה לישראל.

בתאריך 18/11/12 הסיע הנאשם, בכביש 40, ברכב, שמונה תושבי איו"ש, אשר לא היו להם היתרי שהיה כדין בישראל.

התביעה הדגישה את חומרתה היתירה של עבירה זו, שעניינה הסעת נוסעים רבים והבהירה כי לצידה של עבירה זו בניגוד לעבירה של הסעת תושב זר, קבע המחוקק עונש מאסר של שלוש שנים.

מתחם העונש הראוי לטעמה של התביעה במקרה מעין זה נע בין 8-18 חודשי מאסר בפועל.

התביעה הפנתה לפסיקתו של בית המשפט העליון ולפיה הגם שאין ככלל לגזור תמיד עונש מאסר בפועל בגין עבירות אלה, הרי שזהו העונש הראוי וכי יש להעדיף את האינטרס הציבורי בדמות הרתעת היחיד והרבים על

פני נסיבותיו האישיות של הנאשם ושיקומו.

התביעה הציגה לבית המשפט מספר פסקי דין בהם הוטלו על נאשמים עונשי מאסר בפועל במתחם שהציגה בגין עבירות אלה ובהסתמכה על פסיקה זו עתרה לגזור על הנאשם 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

התביעה ציינה כי היא רואה לחומרה כי הגם שאין לנאשם הרשעות קודמות, הרי שתיק נוסף בעבירה כזו מתנהל נגדו במקביל בבית המשפט בבאר שבע. מטעם זה, גם ביקשה שלא ליתן משקל כלשהו לחלוף הזמן שכן הנאשם הוא שעתר כל העת לדחיות, בשל שציין כי הוא חפץ לצרף תיק זה לתיק המתנהל בבאר שבע וסוף דבר לא עשה כן.

בצד המאסר בפועל, עתרה התביעה להטיל על הנאשם, עונש מאסר מותנה, קנס, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי וכן עתרה להורות על חילוט הרכב.

ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי שלקח אחריות על מעשיו. העבירה הנוספת הנידונה בבית המשפט בבאר שבע נעברה באותה תקופה ומאז לא נזקפו לחובתו עבירות כלשהן.

לטעמו של ב"כ הנאשם מתחם העונש הראוי נע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשם ציין כי העבירות בוצעו על ידי הנאשם בתקופה בה היה שרוי במשבר עקב טרגדיות שארעו במשפחתו.

בהסתמכו על פסיקה שהציג, עתר ב"כ הנאשם להסתפק בעונש הצופה פני עתיד, או לחלופין בעונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

בתי המשפט על ערכאותיהם השונות התייחסו לא אחת לעבירה זו של הסעת תושבים זרים שלא כדין.

בית המשפט דן לא אחת בסוגייה זו והתייחס למסוכנות הטבועה בעבירה זו.

מעבר לכך, שבדומה לכל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, אף בענייננו נמנעת מן המדינה הריבונות לבחור את הנכנסים בשעריה ולבחון מי מהם עבר את הבחינה הבטחונית הנדרשת לכך ומי לאו, וכי יש בכך כדי לסכן את שלום הציבור ולעיתים גם את בטחונו, הרי שמי שמסיע תושבים זרים, הוא בגדר חוטא ומחטיא ומסייע בידם לעבור את העבירה.

על כן קבע בית המשפט העליון כי יש להתמקד יותר בתושבי ישראל המלינים, מעסיקים ומסיעים שוהים בלתי

חוקיים מאשר בשוהים הבלתי חוקיים עצמם, שכן הואיל שככל שיקטן הסיכוי למצוא פרנסה בישראל, תקטן המוטיבציה של אותם שוהים בלתי חוקיים להיכנס אליה.

ראה רע"פ 3173/09 פארג'ין נ. מ"י.

על כן, קבע בית המשפט העליון כי הגם שהענישה היא אינדיבידואלית ויש לבחון כל מקרה לנסיבותיו, ככלל, יש להטיל בגין עבירה זו של הסעת שב"ח, ענישה של מאסר בפועל בכליאה ממשית.

ראה לענין זה: רע"פ 5198/01 חטיב נ. מ"י; 3674/04 אבו סאלם נ. מ"י.

יש לזכור ולהדגיש כי בענייננו מדובר בעבירה של הסעת שישה תושבים זרים ומעלה, שהענישה הקבועה בצידה היא גבוהה ובכך אמר המחוקק את דברו כי יש להחמיר בה אף יותר.

הרציונל העומד מאחורי הדברים הוא ברור.

דרך כלל, המניע העומד מאחורי עבירה זו הוא כלכלי והרצון להפיק רווח כספי, במיוחד אמורים הדברים משמבצע העבירה מסיע ברכבו שוהים רבים והרצון להפיק, איפוא, רווח כספי עולה בהתאם.

מתחם הענישה הראוי לעבירה זו נע בין שישה חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם שבפנינו נעדר אמנם הרשעות קודמות, אך במקביל מתנהל נגדו תיק נוסף בעבירה כזו בבית משפט השלום בבאר שבע, אותו בחר, סוף דבר שלא לצרף לתיק זה. מן הטעם של דרך התנהלות הדברים בהליך זה, אין גם כל מקום להעניק משקל לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד כה.

לזכותו של הנאשם שקלתי את הודאתו באשמה ואת נטילת האחריות, כמו גם את נסיבותיו האישיות כפי שהובאו בפני בית המשפט.

לאחר שקילת כלל השיקולים אני גוזרת על הנאשם -

חמישה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

שבעה חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה כלשהי לפי חוק הכניסה לישראל.

פסילה בפועל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שישה חודשים שתחילתה מיום שחרורו ממאסר ולמען הסר ספק תחילת מנין הפסילה מיום הפקדת רישיון הנהיגה.

אני מורה כי הנאשם ייפסל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שמונה חודשים ואלה יהיו על תנאי למשך שלוש שנים שתחילתן מיום שחרורו ממאסר, לבל יעבור עבירה כלשהי לפי חוק הכניסה לישראל.

ניתן לחלט את הרכב באמצעותו עבר הנאשם את העבירה מכוחן של שתי הוראות חוק.

הוראת החוק הראשונה היא על פי חוק הכניסה לישראל, אלא שמדובר בהרשעתו הראשונה של הנאשם על פי חוק זה ועל כן, לא מכוחה ניתן יהיה לעשות כן.

הוראת החוק הנוספת היא מכוח סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), בשל שמדובר בחפץ הנמצא בבעלות הנאשם ואשר באמצעותו ביצע את העבירה .

בנסיבות העבירה, לרבות מספר השוהים הבלתי חוקיים שהוסעו ברכב, אני מורה על חילוטו.

רכב מסוג פולקסווגן מ.ר. 9236161, הנזכר בכתב האישום - יחולט לטובת אוצר המדינה.

לאור הוראתי באשר לחילוט הרכב, נמנעתי מלהטיל על הנאשם אף רכיב של קנס.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' אייר תשע"ד, 07 מאי 2014, במעמד הצדדים.